

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **Lucky Money a. s., IČ: 272 05 746**
sídlem K výtopně 1224, 156 00 Praha 5,
zast. advokátem Mgr. Radkem Buršíkem,
sídlem Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1,
zast. advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem,
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2020 č. j. MPO 324355/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení usnesení Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“ nebo „poskytovatel dotace“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zastavil podle § 14j odst. 4 písm. b zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“) řízení o žádosti žalobkyně o dotaci v celkové výši 4.112.122,91 Kč.

2. Úvodem žaloby konstatovala žalobkyně, že žádost o dotaci podala v návaznosti na výzvu vyhlášenou žalovaným k programu podpory podnikatelů postižených celosvětovým šířením onemocnění COVID-19 způsobeného virem SARS-CoV-2 „COVID - Nájemné“ (dále jen „Výzva“).
3. Řízení o poskytnutí dotace zastavil žalovaný s odůvodněním, že žalobkyně neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci, neboť nesplnila podmínku čl. 4.1 d) Výzvy, podle které nesmí být žalobkyně jako nájemce a pronajímatel ve vztahu osoby ovládající a ovládané dle ust. § 74 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), osobami jednajícími ve shodě dle ust. § 78 téhož zákona, ve vztahu, kdy jeden z nich vůči druhému uplatňuje podstatný vliv dle ust. § 22 odst. 5 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“).
4. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
5. Žalobkyně namítá, že dotace jí nebyla přiznána na základě diskriminační podmínky, která je v rozporu s právními předpisy, a tedy nezákonná a v demokratickém právním státě zcela nepřípustná. Z tohoto důvodu žalobkyně napadá i článek 4.1 d) Výzvy.
6. Žalobkyně je podnikatelem poskytujícím služby sázkových her v kasinu, loterie a jiné podobné hry podle ustanovení zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách. Žalobkyně má několik provozoven v podnájmu od své mateřské společnosti Rebuy Stars Office a.s. (dále jen „RSO“), které v souladu s protikrizovými opatřeními uzavřela. RSO má předmětné prostory v nájmu od třetích stran, které nejsou se žalobkyní ani s RSO nijak spřízněny. S ohledem na uvedené nedochází k interní kompenzaci nákladů spojených s úhradou (pod)nájemného.
7. Žalobkyně již v rámci řízení vysvětlila, že v rámci skupiny nemůže dojít k interní kompenzaci nákladů spojených s úhradou (pod)nájemného a že takto vypsaná výzva není v souladu s evropskými principy poskytování veřejné podpory. Společným prohlášením žalobkyně, RSO a pronajímatelů příslušných provozoven bylo rovněž doloženo, že RSO vyjednala slevu z nájmu s touto podmínkou, že tato bude dále poskytnuta žalobkyni a že RSO uhradila příslušné nájemné.
8. Podle žalobkyně nepřiznání dotace dle výzvy, potažmo i samotná podmínka v článku 4.1 d) výzvy představuje neodůvodnitelnou nerovnost v zacházení se subjekty v obdobném postavení ze strany státu. Žalobkyně nemá možnost kompenzovat náklady na (pod)nájem v rámci spřízněných osob oproti jinému žadateli, který poskytuje služby v prostorách pronajatých od nespřízněné osoby a kterému byla dotace přiznána. Žalobkyně je tedy ve znevýhodněném postavení, které je v právním státě nepřípustné. Nebyl dodržen princip rovného zacházení a zákaz diskriminace. Žalovaný při distribuci veřejné podpory nemůže paušálně předpokládat možnosti některých příjemců a svévolně některé žadatele z možnosti obdržet tuto podporu vyloučit a narušovat tak rovnost příležitostí některých z žadatelů.
9. Závěrem žalobkyně uvádí, že článek 4.1 d) Výzvy je způsobilý narušit hospodářskou soutěž, a je v rozporu s principy dotační politiky Evropské unie, konkrétně článkem 107 Smlouvy o fungování Evropské unie, podle kterého jsou s vnitřním trhem mj. neslučitelné podpory, které mohou narušit či narušují hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky.
10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

11. Úvodem žalovaný konstatoval, že sama žalobkyně ve shodě se žalovaným uznává, že nesplnila jednu z podmínek Výzvy, a sice podmínku dle čl. 4.1 písm. d), dle kterého nesmí být žalobkyně jakožto nájemce a pronajímatel spřízněnou osobou.
12. K námitce žalobkyně, která podmínku dle čl. 4.1 písm. d) Výzvy považuje za diskriminační a způsobilou narušit hospodářskou soutěž, konkrétně má být v rozporu s čl. 107 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „SFEU“), žalovaný uvádí, že je v kompetenci vlády, resp. resortního ministra a jeho ministerstva, aby rozhodli, zda a jakým konkrétním způsobem budou podnikům omezeným v důsledku celosvětové pandemie poskytovat podporu a stanovit podmínky získání nároku, včetně určení okruhu oprávněných žadatelů. Žalovaný dále připomíná čl. 8.9 Výzvy, podle kterého není na poskytnutí dotace právní nárok. Pro úplnost žalovaný uvádí, že žalobkyně, jakožto kasino, do 14. 4. 2021 čerpala od žalovaného na veřejné podpoře celkem 24.671.676,58 Kč a nelze tedy říci, že by žalobkyně jakožto osoba byla žalovaným diskriminována. Žalovaný připouští, že požadavek na nespřízněnost osob pronajímatele a nájemce byl z pozdějších výzev odstraněn, nikoliv však proto, že by ho žalovaný považoval za diskriminační. S ohledem na délku trvání pandemie došlo k politickému přehodnocení situace a bylo rozhodnuto o změkčení podmínek za účelem poskytnutí likvidity maloobchodním subjektům, jejichž kondice se s trvajícím lockdownem setrvale zhoršovala.
13. Požadavek žalobkyně, aby byli žadatelé posuzováni vždy zcela individuálně s přihlédnutím ke konkrétní situaci, není možný, neboť žalovaný je vázán pravidly Výzvy a z tohoto důvodu není oprávněn udílet výjimky. Naopak udělení výjimky z pravidel Výzvy by právě bylo vůči ostatním subjektům na trhu nespravedlivé, neboť by se jednalo o veřejnou podporu poskytnutou v rozporu s Výzvou, která byla řádně notifikována EU. Právě tento postup by tak potenciálně mohl narušit či ohrozit hospodářskou soutěž. *Tedy tím, že žalovaný správní orgán přistupuje ke všem žadatelům stejně bez rozdílu dle řádně schválených a notifikovaných pravidel, se nemůže dopustit diskriminačního jednání ani ohrozit hospodářskou soutěž.*
14. Žalovaný dále zásadně odmítá, že by pravidla Výzvy mohla být v rozporu s principy dotační politiky EU, zejména s čl. 107 SFEU. Všechna jednotlivá pravidla, základní principy a závěrem též celý text Výzvy byly průběžně konzultovány se zástupci Evropské komise. Evropská komise se s textem Výzvy důkladně seznámila a následně ji dopisem Margrethe Vestagerové, místopředsedkyně Evropské komise, ministru zahraničí ČR Tomáši Petříčkovi ze dne 2. 6. 2020 notifikovala, přičemž v závěru v bodu 4. výslovně konstatovala, že nemá žádných námitek a Výzva je zcela kompatibilní s vnitřním trhem EU a v souladu s čl. 107 SFEU. *S ohledem na skutečnost, že sama Evropská komise nemá pochybnosti o souladu s vnitřním trhem a dotační politikou EU, je tato námitka žalobkyně zcela lichou.*
15. Žalovaný uzavírá, že postupoval zcela v souladu s Výzvou, proto nemohl žádosti žalobkyně vyhovět. Výzva, včetně čl. 4. 1 písm. d), je v celém rozsahu zákonná a neodporuje

obecně závazným předpisům, právním principům, ani veřejnému pořádku, tudíž ani samotná

existence podmínky v čl. 4. 1 písm. d) Výzvy nemůže zasahovat do subjektivních veřejných práv

žalobkyně.

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a shledal, že námitky žalobkyně nejsou důvodné.
17. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně v soudem stanovené lhůtě dvou týdnů nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřila a žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil (§ 51 s.ř.s.).
18. Mezi účastníky není sporné, že předmětné řízení o dotaci žalovaný zastavil z důvodu, že žalobkyně nesplnila podmínku dle čl. 4.1 písm. d) Výzvy, dle kterého nesmí být žalobkyně jakožto nájemce a pronajímatel spřízněnou osobou. Tuto skutečnost žalobkyně nijak nezpochybňuje. Podanou žalobou brojí přímo proti podmínce dle čl. 4.1 písm. d) Výzvy, o níž tvrdí, že je diskriminační, vytváří nerovnost v zacházení se subjekty v obdobném postavení.
19. Městský soud posoudil věc takto:
20. Soud úvodem předesílá, že podle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel platí, že *„na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak“*. Podle § 14j odst. 1 věta třetí rozpočtových pravidel *„(o)bsahem výzvy je její věcné zaměření, okruh oprávněných žadatelů o dotaci, lhůta pro podání žádosti, popřípadě další požadavky, které žadatel o dotaci musí naplnit, a informace o podkladech podle § 14 odst. 3 písm. f)“*. Z odstavce 4 písm. b) uvedeného ustanovení se podává, že *„poskytovatel usnesením řízení zastaví v případě, že žadatel neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve výzvě k podání žádosti“*.
21. Soud připomíná, že správní soudy v minulosti opakovaně dovodily, že rozhodnutí, kterým poskytovatel nevyhověl žádosti o dotaci, není obecně vyloučeno ze soudního přezkumu správními soudy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, č. 3324/2016 Sb. NSS, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012 - 44). S účinností od 1. 1. 2018 byla předchozí úprava rozpočtových pravidel změněna novelou provedenou zákonem č. 367/2017 Sb. a ustanovení rozpočtových pravidel nově kromě (pozitivního) rozhodnutí o poskytnutí dotace a (negativního) rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotaci předvídá další procesní variantu vyústění posuzování žádosti o dotaci, když v § 14j odst. 4 upravuje okruh případů, v nichž poskytovatel usnesením řízení o žádosti o poskytnutí dotace zastaví. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že touto legislativní změnou nebyly nijak popřeny závěry vyplývající z ustálené rozhodovací praxe správních soudů, dle nichž rozhodnutí, kterým poskytovatel nevyhověl žádosti o dotaci, není vyloučeno ze soudního přezkumu správními soudy (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 9. 2020, č. j. 10 A 122/2019 - 45). O přípustnosti soudního přezkumu napadeného rozhodnutí v popsáném rozsahu ostatně není mezi účastníky sporu.
22. Soud tak v rámci soudního přezkumu usnesení vydaného podle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel posoudí, zda byly v konkrétním případě skutečně dány důvody pro

postup podle tohoto ustanovení, tj. zda žadatel o dotaci skutečně neodpovídal okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve Výzvě k podání žádosti.

23. Obecně platí, že rozsah přezkumu je s ohledem na skutečnost, že na dotace zásadně není právní nárok (viz výše), určitým způsobem omezen. V již citovaném rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 - 46 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně popsal rozsah soudního přezkumu rozhodnutí, kterým není vyhověno žádosti o dotaci, na jejíž poskytnutí nemá žadatel právní nárok. Takový soudní přezkum „je omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě. (...) Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012 – 40, č. 2736/2013 Sb. NSS).“
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 - 37, č. 3757/2018 Sb. NSS, zároveň platí, že „(r)ozhodování o tom, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, za jakých podmínek a jakým subjektům (zda soukromým či veřejným, zda podnikatelským či nepodnikatelským atd.) bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat. Teprve při rozhodování o konkrétních právech a povinnostech konkrétních adresátů o jejich žádosti o poskytnutí dotace je soudní přezkum možný (...). Jinými slovy až na podkladě dříve nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při rozhodování o neposkytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou dodržována pravidla, která si stát sám nastavil.“
25. Správní soudy tak zásadně nejsou oprávněny přezkoumávat obsah či nastavení dotačních podmínek a nejsou tak oprávněny posuzovat ani vymezení oprávněných žadatelů. Jejich role nastává až v dalším kroku, tj. při přezkumu dodržení nastavených podmínek. Převáděno na nyní posuzovanou věc se tak soud může námitkami žalobkyně zabývat jen v rovině (ne)dodržení nastavených podmínek ze strany žalovaného, pokud jde o vymezení okruhu oprávněných žadatelů (jejich řádné interpretace a aplikace), nikoli z hlediska toho, jestli jsou dotační podmínky nastaveny správně, šťastně či vhodně.
26. Otázku, zda v případě Výzvy se jedná o akt, kterým při odmítnutí žaloby by se jednalo o odepření soudní ochrany a porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, se zabýval již Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 – 37, v němž mimo jiné uvedl:

„V daném případě se jedná o dotační program, v rámci něhož jsou čerpány prostředky z evropských strukturálních fondů. Základní zásady poskytování podpory tak vychází z unijních právních předpisů. Výzva je aktem, který na ně navazuje a musí je respektovat. Základní mechanismus při nastavování podmínek pro čerpání dotace lze popsat tak, že nejdříve existuje záměr Evropské unie podporovat určité oblasti, k čemuž vytvoří základní strategii. Poté musí mít každý členský stát navazující strategický dokument, o nějž opírá svou dotační politiku. Následuje schválení jednotlivých dotačních programů Evropskou komisí. Tyto programy musí vycházet ze strategického dokumentu [k tomu viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 1303/2013 ze dne 17. 12. 2013, o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „nařízení č. 1303/2013“), zejména čl. 9, 10, 14, 26 až 29]. Teprve v rámci schválených dotačních programů jsou vyhlášovány výzvy. Na ty reagují zájemci o dotace podáváním žádostí, o nichž se rozhoduje rozhodnutím, v němž se stanoví konkrétní práva a povinnosti příjemce dotace.

Výzva k podávání žádostí o dotaci je tedy (zjednodušeně řečeno) dokument dotační politiky státu, v němž v rámci schváleného dotačního programu příslušný orgán vyzývá zájemce o dotace k předkládání žádostí a stanoví, v jakém období lze žádosti podávat, jaký objem finančních prostředků bude přerozdělen, komu a na co lze dotaci poskytnout¹. Tato výzva tak relativně obecně nastavuje některá pravidla poskytování dotací a míří proti blíže neurčenému okruhu adresátů (byť může stanovovat určité požadavky na osoby, kterým lze dotaci poskytnout, není adresována konkrétním subjektům). Konkrétní práva a povinnosti při poskytování dotace stanoví až rozhodnutí o poskytnutí dotace podle § 14 odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Až zde se jedná o úkon správního orgánu adresovaný určitému subjektu a zasahující do jeho práv.

Aby nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho subjektivních veřejných práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98). S ohledem na shora popsany obsah Výzvy, která pouze informuje o možnosti žádat o dotaci za určitých podmínek, přičemž není žádným způsobem adresná, se nemůže jednat o nezákonný zásah. Jak správně odkazoval již městský soud, dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, je-li zjevné a nepochybné, že není možné, aby jednání popsané v žalobě bylo vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu. Městský soud proto rozhodl správně, když žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud dodává, že zde ani není žádné veřejné subjektivní právo stěžovatele, kterému by byla odepřena ochrana. O legitimním očekávání ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze hovořit až poté, co poskytovatel rozhodne o přiznání dotace podle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel - přesně k takové situaci se vyjadřoval Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 12/14, odkazovaném stěžovatelem, protože tento odkaz je v daném případě nepřiléhavý. Na dotaci zásadně není právní nárok (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel), proto teprve po jejím přiznání judikatura dovozuje legitimní očekávání příjemce dotace, že za předpokladu splnění všech stanovených podmínek mu bude dotace proplacena. Ostatně i sám stěžovatel uvádí, že pro případ náhrady škody způsobené nezákonným výkonem veřejné moci by nebyl schopen prokázat svůj nárok, neboť není zřejmé, zda by mu dotace byla přiznána, či v jaké výši. Nemůže mít proto žádné legitimní očekávání přijetí veřejných prostředků, které by zasloužilo stejnou ochranu jako vlastnické právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

Soudní kontrola veřejné správy není bezbřehá. Existují oblasti činnosti veřejné správy, jejichž kontrola podléhá jiným mechanismům. Správní soudnictví je vyhrazeno ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Rozhodování o tom, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, za jakých podmínek a jakým subjektům (zda soukromým či veřejným, zda podnikatelským či nepodnikatelským, atd.) bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat. Teprve při rozhodování o konkrétních právech a povinnostech konkrétních adresátů o jejich žádosti o poskytnutí dotace je soudní přezkum možný (možnost přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí dotace dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 46). Jinými slovy až na podkladě dříve nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při rozhodování o neposkytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou dodržována pravidla, která si stát sám nastavil. Do té doby skutečně existuje určitý prostor pro relativně volnou úvahu státu, co bude či nebude podporovat. Zásadně tedy před rozhodnutím podle § 14 rozpočtových pravidel nepřipadá soudní přezkum v procesu čerpání dotací v úvahu.

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že dotační politika státu by neměla být zcela svévolná. Její kontrola však není v gesci správních soudů (do určitého okamžiku). Aby při poskytování veřejné podpory nedocházelo k nepřijatelnému narušování hospodářské soutěže, diskriminaci a podobně, existují v rámci Evropské unie pravidla a kontrolní mechanismy, které dodržování těchto základních zásad zajišťují. Ostatně každá výzva k podávání žádostí o dotaci musí být v souladu s dotační politikou Evropské unie, jakož i s ní dojednanou strategií každého členského státu, i pravidly dotačního programu (jak bylo uvedeno výše). Pokud by členský stát nedodržoval základní zásady, jako je např. rovné zacházení, či dotace poskytoval v rozporu s dotační politikou Evropské unie, případě v rozporu s pravidly přípustnosti subvencování, neposkytla by Evropská unie na takto realizované projekty finanční prostředky ze strukturálních fondů, přičemž dotčený stát by mohl být příslušnými orgány Evropské unie sankcionován za své jednání [např. z nařízení č. 1303/2013 vyplývají rozsáhlé mechanismy pro zajišťování a kontrolu čerpání prostředků z evropských strukturálních a investičních fondů]. Nelze se tedy obávat, že by zde byl nějaký prostor pro libovůli státu a nepřijatelnou diskriminaci.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že závěr, dle něhož Výzva je úkonem veřejné správy, který nelze napadat před správními soudy, neporušuje čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a postupem městského soudu nebyla stěžovateli nezákonně odepřena soudní ochrana.

..... V návaznosti na přezkum rozhodnutí o neposkytnutí dotace totiž nelze přezkoumávat Výzvu jako takovou. Zásadně totiž bude soud posuzovat pouze to, zda poskytovatel dotace postupoval férově a dodržel v procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků všechna stanovená pravidla, mezi které patří i pravidla vyplývající z výzvy k předkládání žádostí o dotaci. Zásah soudu do podmínek obsažených v takové výzvě tak bude možný pouze ve výjimečných případech; např. pokud by dotace nebyla přiznána s odkazem na podmínku, která je neopodstatněná a v demokratickém právním státě skutečně zcela zjevně nepřijatelná. Obecně však výzvy není možné plně přezkoumávat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace.“

27. V souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu se proto Městský soud v Praze zaměřil na posouzení žalobkyní rozporovaného ustanovení dle čl. 4.1 písm. d) Výzvy, dle kterého nesmí být nájemce a pronajímatel spřízněnou osobou, o němž

žalobkyně tvrdí, že je diskriminační, vytváří nerovnost v zacházení se subjekty v obdobném postavení.

28. Soud se neztotožnil s žalobkyní, že toto ustanovení zakládá nerovnost a vytváří nerovné prostředí pro subjekty v obdobném postavení.
29. K námitce možné diskriminační povahy soud uvádí, že úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace).
30. V posuzovaném případě se dle soudu nemůže jednat o diskriminaci (ani přímou ani nepřímou).
31. Z textu podmínek posuzované Výzvy je zřejmé, že jsou formulovány tak, aby v obecné rovině působily vůči všem žadatelům stejně, aby na základě nich zvážily, zda „Program podpory podnikatelů postižených celosvětovým šířením onemocnění COVID-19 způsobeného virem SARS-CoV-2 „COVID - Nájemné“ je adresován právě jim. Čl. 4 písm. d) Výzvy uvádí negativní vymezení podmínky oprávněného žadatele, resp. definuje subjekt, který nesmí být pro účely čerpání podpory, jejím příjemcem. Uvedené vymezení vychází z právních předpisů, které jsou závazné pro všechny potenciální žadatele (občanský zákoník, zákon o obchodních korporacích, zákon o účetnictví). Soud v jeho obsahu žádnou diskriminaci neshledal a to ani ve vztahu k žalobkyni, která tvrdí, že je diskriminována (znevýhodněna) oproti jinému žadateli, který poskytuje služby v prostorách pronajatých od nespřízněné osoby a kterému byla dotace přiznána.
32. Je tomu tak proto, že cílem dotačního programu bylo poskytnutí podpory podnikatelům provozujícím maloobchodní podnikatelskou činnost nebo poskytování služeb zákazníkům v provozovně (nebo její části, jež byla uzavřena) a s nimi přímo provozně souvisejícího zázemí, které užívají na základě nájemní smlouvy, kterým byl na základě přijatých krizových opatření vlády zakázán prodej zboží či poskytování služeb zákazníkům v těchto provozovnách, a tím snížena schopnost generovat tržby a platit nájemné (viz čl. 2. bod 2.1). Jinými slovy, podpora byla stanovena tak, aby mířila na podnikatelské subjekty, kterým v důsledku přijatých krizových opatření vlády, byl zakázán prodej zboží či poskytování služeb zákazníkům. Právě těmto podnikatelským subjektům byla podpora určena, a to za současné podmínky, že se nejedná o podnikatelský subjekt, který by naplňoval definici v čl. 4 písm. d) Výzvy. Stanovení této podmiňující podmínky není na úkor znevýhodnění postavení žalobkyně. Je dána vůči všem adresátům objektivně, tedy pro různé subjekty ve stejných situacích nezakládá odlišná práva a povinnosti (přímá diskriminace) a adresáty podpory, ani na základě zdánlivě neutrálních ustanovení neznevýhodňuje. Žalobkyně se dovolává skutečnosti, že je jednou z 9 provozoven v podnájmu od své mateřské společnosti RSO, přičemž tato mateřská společnost hradí nájemné třetí osobě, s níž není ona ani RSO nijak spřízněna. Žalobkyně se takto de facto dovolává dotace na náklady nájemného, které vznikly subjektu odlišnému od žalobkyně. Těmto podnikatelským subjektům však dotace není určena (nejedná se ani o nepřímou diskriminaci).
33. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že dotační podmínka, byť s ní žalobkyně z výše uvedených důvodů nesouhlasí, není nijak diskriminační. Působí vůči všem podnikatelským subjektům a míří na náklady nájemného, které vznikly přímo podnikatelskému subjektu,

který podává žádost o podporu dotace, nikoli subjektu odlišnému, byť majetkově spřízněnému (z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že RSO je jediným akcionářem žalobkyně).

34. Lze proto v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu uzavřít, že dotace nebyla žalobkyni přiznána s odkazem na podmínku, která není neopodstatněná a v demokratickém právním státě zcela zjevně nepřípustná.
35. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu